

Stokaři

Martin Štefko

Copyright © Bc. Martin Štefko, 2003, 2010

Všechna práva vyhrazena.

Mickey leží ve své posteli, ale nemůže usnout. Stejně jako minulou noc a také noc předtím. Slyší je, skřípavé zvuky v topení, které vydávají stokaři. Poprvé se o nich dozvěděl minulý týden od svého kamaráda z první třídy, Frankieho Gillepse. Frankie se velmi bavil, když viděl poděšené tváře svých malých spolužáků. Mickeymu přišlo vyprávění zábavné a nebál se. Ale to bylo tehdy. Ted' na tom nic zábavného neshledává. Frankie měl pravdu. Stokaři existují a jako další dítě si vybrali Mickeyho.

A kdože to ti stokaři jsou? Podle slov Frankieho Gillepse bychom je mohli popsat takto: Jsou malí a z kanálů vylézají do všech trubek a rour ve městě. A pak do bytů. Můžou tě pošimrat na záchodě, když zrovna kadiš. Můžou tě jen tak pozorovat z umyvadla, když si myješ ruce. Anebo na tebe mrknou z výlevky, když vypouštíš vanu. Ale nejhorší je, když k tobě přijdou topením. Potom už tě nic nezachrání. Jestli zaslechneš zvuky z topení předtím, než usneš... Je s tebou konec. Topením odvádí svoje oběti, které protahují těmi tenkými trubkami až do svých doupat v kanálech, kde je nakonec sní.

Ale jak vypadají? Jaký tvar mají jejich těla? Smrdí? Určitě smrdí, jsou přece ze stok, avšak na tyto otázky Frankie Gilleps odpovědi neznal, protože stokaře sám nikdy neviděl – i když většinou tvořil opak a dodal, že jim jen taktak utekl –, takže nám v tomto bodě nemůže pomoci. My to však brzy zjistíme.

Ted' ovšem zpět k Mickeymu, který se choulí do své deky, je pod ní stočený jako plod v matčině lůně, a s pevně sevřenými víčky naslouchá dalšímu vrzání, které se jistojistě brzy ozve. A má správné tušení. Zvuk, který topení vyluzuje, nám připomene filmy o ponorkách, kde na podmořské stroje působí ve velkých hloubkách neskutečný tlak, a ocel, z níž jsou vyrobeny, se pod tímto tlakem smršťuje a vydává přesně stejný zvuk jako stokaři v topení Mickeyho pokoje.

Mickey, ozve se náhle skřípavý hlas z topných trubek. Ale zní to spíše jako Míííííí. Ahoj, Míííííí. Jsme to mýý, mýý stokaříí. Slýýšííš nás? Mýý vííme, že ááno. Týý s námíí půjdeš, vííd' Míííííí? Mýý vííme, že ááno. Nám neutééčeš. Můžeme být všuude, vííš? Mýý vííme, že-

Mickey víc slyšet nechce. Je mu jedno, jestli stokař stojí přímo u jeho postele, ale už nechce poslouchat ten pisklavý hlas, který mu drásá uši a zarývá se jako hřebík do mozku. Vyskočí z postele. Deku letí s ním. Na nic se neohlíží a jedním obrovským skokem je u dveří, v dalším okamžiku jsou dveře otevřené a po Mickeym zbude jen deka, která pomalu dosedá na zem.

„Tatí! Mamí!“ ječí chlapec, když probíhá obývacím pokojem a vlétává přímo do ložnice svých rodičů. Ti jsou ihned vzhůru, ospalost je okamžitě opustila, a Teresa Hollowayová, Mickeyho maminka, už rozsvěcuje lampičku na svém stolku. Michael Holloway, Mickeyho otec, chytá svého syna, který skokem překonal zbývající vzdálenost mezi otevřenými dveřmi do ložnice a postelí rodičů. Chlapec s otcovou pomocí zahučí přímo doprostřed dvojlůžka. Celý se třese, vzlyky s ním zmitají a po tvářích mu stékají slzy.

„Co se děje, Mickey?“ zeptá se Teresa. Hladí synka po vlasech a drží ho za ruku, aby se uklidnil. „Nějaký zlý sen?“

„Ne-ne,“ odpoví Mickey trhaně a Teresa si není úplně jistá, zda slyšela odpověď anebo pouze další vzlyk.

„Žádný sen, mami,“ pokračuje srozumitelněji. „Stokaři. Stokaři si pro mě přišli.“ Tváří se stále, jako kdyby viděl něco skutečně hrozného. Ale v přítomnosti rodičů se přece jen uklidňuje.

„Jací stokaři?“ ptá se otec, který položil jednu svou mohutnou ruku na synovo neúměrně menší rameno. „Kdo jsou stokaři?“

„Příšery z kanálů. Jdou si pro mě topením a říkaly, že mě odnesou... že nemůžu utéct... že jsou všude.“

Michael se se smutným úsměvem podívá na svou ženu. Ta jen zakroučí hlavou, že ona mu nic takového nenavykládala. Michael přikývne. Ani si nic podobného nemyslel. Zná dost dobře Mickeyho spolužáky a zvláště jednoho.

„Kdo ti něco takového řekl? Frankie?“

Mickey přikývne.

„To jsem si myslel. Přece bys ale nevěřil Frankiemu?“

„Věřil.“

„Aha, a co ti o nich Frankie všechno pověděl?“

„Že vycházejí z kanálů a trubkami se dostanou, kam se jim zachce. Ale nejhorší je, když přijdou topením. To potom někoho odnesou. A že přijdou jenom v noci. A když jednou někoho chtějí odvést, tak ho také odvedou.“

„A Frankie říká, že je viděl?“

Mickey opět pouze přikývne.

„Ale jak je mohl vidět, jestli všechny, které chtějí odnést, také odnesou.“

Je vidět, že Mickey přemýšlí. Už přestal vzlykat a tolik se netřese. Alespoň že tak. Michael se podívá na svou ženu, která hocha stále hladí po vlasech. Na tváři má uklidňující, příjemný výraz, který je tak líbezný, že má Michael chuť svou manželku zlíbat. I po deseti letech ví, že ji miluje stejně silně, jako když se poznali. Pohladí ji alespoň po paži, kterou drží ruku jejich synka. Ona se na něj usměje, trochu ospale, a je mu vděčná, že se ujal slova a racionálně vše Mickeymu vysvětluje. Zdá se, že chlapec začíná chápat, že si Frankie Gilleps nejspíš opravdu dělal srandu a že zvuky, které slyšel, se mu přece jen zdály. Žádní stokaři neexistují.

„Tak co, hrdino, myslíš, že budeš moct spát?“ zeptá se Michael po chvíli syna, který vypadá, že ze všeho toho přemýšlení usne.

„Jo, asi jo, tati. Ale můžu spát tady s vámi?“

Michael se usměje. Zás tak snadné vítězství nečekal. „Jestli mi slíbíš, že zítra budeš spát ve svém pokoji.“

Mickey vehementně přikyvuje. Zítra je nyní daleko.

„Dobře, ale žádné povídání a hned spi, ano?“

Syn ospale souhlasí. Ne, nebude žádné povídání. Mickey nemá na povídání náladu. Je pořádně unavený.

„Tak dobrou, Mickey,“ řekne otec a přikryje sebe i svého potomka.

„Dobrou noc, chlapečku,“ řekne Teresa a sama si znovu lehne a zhasne lampičku na stole.

„Dobrou, mami, dobrou, tati.“

Za malou chvíli už jen tiše a pravidelně oddechuje.

Další den ovšem přišel až příliš brzy. Ve škole se vše zdálo v pořádku, ale když se Mickey vrátil domů, věděl, že večer půjde spát do své postele, a také věděl, že v pokoji nebude sám.

„Musíš počkat, až usnu, tati, a potom až můžeš odejít z pokoje. Nechci usínat sám,“ prosí Mickey otce, který nad ním stojí s rukama v bok.

„Ale, Mickey, přece nejsi srábek, ne?“

„Asi jsem, tati, ale radši budu srábek, než abych dneska usínal sám.“

„Ach jo,“ povzdechne si Michael a otočí se na Teresu, která stojí za ním. Manželka se na něj soustrastně usměje a jemu je jasné, že prohrál. Počká u Mickeyho, než hoch usne a až potom bude moci sám jít spát.

„Dobře, dobře, dobře. Ale jen dnes. Zítra už mě nepřemluvíte.“

„Jasně, tati, neměj strach. Zítra bude všechno v pořádku.“

„V to doufám. Teď si jdi vyčistit zuby a potom konečně vlez do postele.“

Mickey odběhne do koupelny a k Michaelovi přistoupí manželka.

„Ty jsi nikdy neměl ošklivé sny? Jako dítě?“

Michael se musí usmát. Ona vždy ví, co má říct. Jistěže, mívál zlé sny, a když nemohl spát, tak prosil tátu, aby u něj počkal, anebo mu nechal alespoň rozsvíceno.

„Máš pravdu, zlato,“ odpoví jí a políbí ji na holé rameno. Má na sobě pouze noční košilku s ramínky.

Mickey proběhne kolem nich, zuby si čistil snad deset sekund, vlétne do své postele a přikrývá se. Teresa popleská konejšivě manžela po paži a ten se vydává do dětského pokoje, aby počkal, než Mickey usne.

Netrvá to příliš dlouho. Mickey má nejprve spoustu řečí, ale chuť mluvit ho pomalu opouští a on se propadá do spánku. Oči se mu zavírají, za chvíli už tiše pochrupkává. Michael svého syna jemně pohladí po vlasech, potom se tiše zvedne a odchází do ložnice k manželce, která na něj čeká. Ještě nespí. Ani Michael nehodlá hned usnout. Zaslouží si aspoň malou odměnu, když musel čekat ve tmě skoro půl hodiny a nehýbat se, aby Mickeyho neprobral, když se mu konečně podařilo zabrat. Nebo snad ne?

Ale my se raději věnujme Mickeymu a ne milostným hrátkám jeho rodičů.

Spánek přišel rychle, ale stejně rychle i odešel. Mickey se probral z hrozného snu, kdy se proti němu hnala krysa, která se stále zvětšovala a zvětšovala s tím, jak se přibližovala. Zrovna když do něj měla narazit, Mickey se s trhnutím vzbudil. Nyní leží schoulený pod dekou. Zády otočený k topení pod oknem a zírající do temnoty stěny, u které má postavenu postel. Nemusí čekat dlouho. Stokaři se vrátili a on slyší jejich vrzání v potrubí. Neozývají se jejich skřípavé hlasy, ale Mickeymu se zdá, že se vrzání přibližuje a je stále hlasitější a hlasitější. Chlapec se celý třese, úplně stejně jako včera. Zuby mu o sebe drkotají, ale nejhorsí je, že se nejspíš nedokáže pohnout.

Mlask.

Plesk.

Mickey sebou při těch zvucích trhne. Něco sebou plesklo o podlahu. A rozhodně se mu to nezdá. Frankie měl pravdu! Ať si táta říká, co chce. Něco vypadlo z topení a teď je to v jeho pokoji. Za chvíli to po něm skočí a Mickey se nebude moct bránit, protože se hrůzou nemůže hnout. Už se přestal klepat. Tělo má paralyzované. Chlapec počítá každou vteřinku a už teď čeká, kdy po něm chňapnou nějaké odporné mokré a studené ruce a budou ho chtít vytáhnout z postele. Srdce cítí až v krku. Pádí jako splašený kuň. Mickey nemůže ani polknout. Jeho tělo nechce vydat hlásku. Nechce na sebe upozornit. Jako by si myslelo, že když nevydá žádný zvuk, návštěvník si bude myslet, že tu žádný Mickey není.

Čas ubíhá a nic se neděje. Už je to nejméně pět minut, co slyšel mlasknutí a plesknutí, a nic se nestalo. Ani žádný další zvuk nenásledoval. Celých pět minut pokoj zůstal naprosto tichý. Nebylo slyšet ani Mickeyho dech. Začíná se uklidňovat, a když se nic nemění ani během dalších několika minut, docela se uvolní. Úlevně si vydechne.

„Ahoj, Mickey,“ ozve se náhle mlaskavý hlas vedle chlapcovy postele, přímo za jeho zády. Co řekl, znělo spíše jako *Adoj*, *Mhiky*, jako kdyby měl rýmu. Mickey při těch slovech málem vyletí z kůže. Roztře se ještě víc než předtím.

Hlas nezněl vůbec jako včera večer. Nebyl to ten nepříjemný skřípavý zvuk jako nehty na tabuli. Zněl, jako kdyby každé slovo vycházelo z bahna, byl bublavý a mokrý.

„Tak jsem tady. Přišel jsem ti říct, že tě sebou vezmeme už dnes. Ale nemusíš mít strach. Nebude to vůbec bolet.“ Tón hlasu ale říká, že to bude bolet, a to pořádně. Každé slovo je mlaskavé a mezi jednotlivými slovy jsou další plesknutí, nejspíš vyvolaná spojováním rtů a jejich opětovným rozpojováním.

Mickey se třese, jako kdyby jím projížděl lehký elektrický proud. Ale to je v pořádku. Má strach, bojí se toho, co ho čeká. Ale jedna věc je horší. Jeho tělo se samovolně začíná

otáčet. Nemůže tomu zabránit. Něco uvnitř něj chce vědět, jak stokař vypadá. Zvědavost vyhrává. Snaží se svaly zastavit, ale žádný mozkový impuls se nedokáže do samovolně se pohybujících svalů dostat. Hlava se otáčí a stokař se dostává do Mickeyho zorného pole.

V měsíčním světle, které do pokoje aspoň trochu vniká přes zatažené žaluzie, Mickey vidí pouze matné obrysy toho stvoření. Obrysy, které se mění. Vše se na stokařově těle, které je vysoké ani ne metr, pohybuje, jako kdyby jej tvořila nějaká tekutá látka, třeba něco jako bahno. A stokař skutečně bahnem je. Mickey vidí dvě oči, malé a svítící mdlým světlem, které se také pohybují. Jedno plave někde v místech hlavy, druhé na spodku těla. Chvillemi se vynořují z bahnitého těla, poté do něj zase zapadají. Stvoření nejprve vypadá jako jakýsi přerostlý indiánek se sladkou náplní uvnitř, poté jako obří špendlík, protože většina hmoty se přesunula nahoru. Velká masa, která se koncentruje do podoby špendlíkové hlavičky, přepadává a s mlasknutím se rozplácne o zem. Nyní už vyrůstá nová velká homole, po níž se neuspořádaně pohybují bahnitě výrostky, podobné polypům.

Mickey při plesnutí bahna o zem vyjekne, ale jen tiše, jako kdyby se bál, že by ho někdo mohl přijít zachránit.

Znovu se ozývá mlaskající hlas. „Jdeme na to, ne, Mickey? Čeká tě ještě dlouhá cesta, než se dostaneš do našeho království.“ Stokař se zasměje, což zní jako chůze v botách plných vody.

Mickey však konečně prolomí bariéru mlčení a začne křičet, co mu hlasivky stačí. Ani si nevšimne, že se pomůže. Mokrý postel je poslední věcí, která ho zajímá.

Chlapcovo vřeštění ale netrvá příliš dlouho. Bleskově se ze stokařova těla vymrští bahenní chapadlo, které se nacpe do Mickeyho otevřených úst. Zaplaví mu hrdlo a sune se dál krkem. Mickey dává, ale obsah jeho žaludku nemůže ven, protože jícen má ucpaný bahnem. Mickey ještě vidí několik dalších stokařů, kteří jsou v pokoji a přibližují se k němu. Vztahují k němu svoje měňavkovitá chapadla. Objímají ho jimi a stahují ho z postele. Sunou ho ke svému únikovému východu. K topení. Mickey se zmítá, chapadlo uvnitř těla mu způsobuje strašné bolesti, chce křičet, chce zvracet, ale nemůže nic. Jen pozoruje, jak se přibližuje topení a ta úzká trubka, kterou sem přišli. Přišli tím místem, kde se napojuje trubka na topné těleso, kde je stažena tou tlustou matkou. A stejným místem chtějí odejít. I s Mickeyem.

Hollowayovi ještě nespali. Vůbec se jim spát nechtělo.

Michael měl zrovna ruku pod Teresinou košilkou, když uslyšeli Mickeyho příšerný řev. Oba strnuli, jako kdyby se proměnili ve fotografie.

Michael se probírá ze strnutí jako první. Už není vůbec vzrušený. Nyní má šílený strach a ví, že něco se pořádně zvrátilo. Nebo spíš přímo podělalo. Ten křik nebyl křikem ze špatného snu. Znamenal, že Mickeymu se děje něco hodně moc špatného. Bleskne mu hlavou – panebože, jak ho to může vůbec napadnout – že si pro Mickeyho přišli ti stokaři, kterých se tolik bál. Rychle tu myšlenku zažene.

Vřítí se do pokoje jako uragán. Od výkřiku neuběhlo snad ani dvacet sekund, spíš deset, ale pokoj je prázdný. V posteli neleží žádný malý chlapec, který by se probral z noční můry. Michael však cítí odporný pach, pach kanálů, který mu zvedá žaludek. Koberec pokrývající podlahu dětského pokoje je celý mokrý, jako kdyby zde někdo nechal puštěnou vodu, která přetekla z umyvadla a vyvalila se na zem. Jenže Mickey v pokoji umyvadlo nemá.

Michael Holloway se podívá k oknu. Je to šílené, ale bojí se, že ví, co uvidí. Mokrý skvrna se pod okny mění v krvavou. Pod topením se rozšiřuje šarlatová kaluž a z tenké trubky, v místě, kde se spojuje s topným tělesem, krev odkapává v malých kapičkách.

Kap. Kap.

Kap. Kap.